

[Boligministeren.]

tik — jeg synes den ret hårde kritik — der går ud på, at forslaget skulle betyde en diskriminering af parcelhusbyggeriet til fordel for etagebyggeriet. Jeg omtalte i min fremsættelse årsagen til den voldsomme vækst, som parcelhusbyggeriet er undergået. Jeg pegede også på de fordele, der er forbundet med at eje et enfamilieshus. Når jeg alligevel stadig, nu også her fra det ærede medlem hr. Finn Poulsen, skal udsættes for den mistanke at være en fjende af parcelhusbyggeriet, så vil jeg gerne fremhæve et par fakta, som bedre end mange ord rammer en pæl gennem disse fantasier, som jeg også syntes at det ærede medlem fru Else-Merete Ross var ved at deltage i. Jeg vil dog gerne sige til det ærede medlem, at den kritik, der blev fremsat imod dette forslag, forstår jeg simpelt hen ikke. Jeg forstår den ikke, for her er jo ikke tale om noget specielt socialdemokratisk anslag mod parcelhusbyggeriet. Det ærede medlem burde vide, at her er tale om et fælles regeringsoplæg. Derfor begriber jeg ikke, at det ærede medlem anstrengte sig så stærkt for at fremsætte og understrege et modsætningsforhold mellem socialdemokratiet og parcelhusbyggeriet. Det er helt urimeligt. Jeg beklager i øvrigt, at sådanne udtalelser kan fremsættes, når man, som det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen jo stærkt understregede, kender den udvikling, der er sket med hensyn til forudsætningerne for parcelhusbyggeriet gennem den sidste menneskealder i dette land.

Jeg vil gerne sige, at ved administrationen af reguleringen, hvor byggeriet normalt er blevet frigivet i datoorden efter tidspunktet for ansøgningernes fremkomst, har parcelhusbyggeriet fået en udpræget favørstilling. Frigivelsen er ført frem til langt mere aktuelle datoer, end det er sket for etagebyggeriet. Det illustreres ved det forhold, at af de 32.000 boliger, der i dag står i ventekø i hele landet, er ca. 20.000 lejligheder i etageejendomme, medens ventende parcelhuse udgør knap 12.000. I hovedstadsområdet venter godt 13.000 etagelejligheder, medens køen for parcelhuse kun er $\frac{1}{3}$ af denne ventekø. Jeg synes, det heraf med tydelighed må fremgå, at etagebyggeriet er blevet holdt forholdsvis mere tilbage end parcelhusbyggeriet. Men det er helt på

linje med de ønsker, der gang på gang er givet udtryk for her i det høje ting, og som etagebyggeriet altså har måttet lide under. I den frigivelsesplan, jeg redegjorde for i min fremsættelse, er denne linje fortsat. Det fremgår jo af de datoer, man kan se, at etagebyggeriet kommer til at halte langt bag efter parcelhusbyggeriet.

Man har også hæftet sig ved den finansielle stramning, der for parcelhusene dels fremkommer ved overgangen fra netto- til bruttobelåning — som jeg nærmere forklarede i min fremsættelse, skal dette gælde alt boligbyggeri — dels ved, at pengeinstitutternes adgang til supplerende lån til parcelhuse foreløbig skal stilles i bero. Jeg understreger „foreløbig“. Jeg havde gerne set, at vi i stedet for kunne udforme § 6 på en måde, der understregede, at det var noget midlertidigt og foreløbigt, og jeg havde også gerne set, at man var nået frem til en aftale med realkreditinstitutterne om det foreløbige, så at man simpelt hen kunne ændre disse forhold ved en telefonopringning.

Jeg kan henvise til det, jeg før sagde om nødvendigheden af tilstrækkelig effektive bremsere på den mængde byggeri, der nu gives fri. For etagebyggeri uden offentlig støtte praktiserer institutterne allerede i dag den tilsvarende lånegrænse, som nu bliver aktuel for parcelhuse. For de statsstøttede byggerier har vi stadig kontrol over byggeriets omfang gennem boligministeriets bevillingspraksis. Men jeg vil i denne forbindelse gerne benytte lejligheden til at fremdrage et forhold, som næppe er medlemmerne af det høje ting bekendt. Jeg understregede før, at der er stor tilslutning til bestræbelserne for at trække byggekræfterne ind til de centrale områder, hvor byggebehovet er mest brændende, og hvor et forøget byggeri særlig bør sættes ind. Her vil jeg gerne pege på, at forholdet er det, at den supplerende långivning mod forsikringsgaranti op til 85 pct., som institutterne praktiserer, kun er blevet anvendt i begrænset omfang i hovedstadsområdet, og her er boligsituationen jo særlig kritisk. Jeg beder de ærede medlemmer lægge mærke til, at i dette område, i hovedstadsområdet, er denne ordning med supplerende garanti op til 85 pct. hidtil kun udnyttet af ca. 10 pct. af låntagerne. Den